

Arrest

nr. 293 749 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 06 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 05 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, biedt zich op 6 augustus 2022 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem. Verzoeker dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 5 september 2022.

1.3. Op 13 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voormelde beslissing op 3 oktober 2022 bij arrest nr. X.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 6 maart 2023 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 8 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Colombiaanse katholieke christen te zijn geboren op 7 juli 1997 in Bogotá (Colombia). U woonde uw hele leven, samen met uw jongere broer en ouders, in het zuiden van Bogotá. U werkte er tevens uw middelbare school af alvorens, in 2016, naar Kazan (Rusland) te verhuizen. U studeerde er een jaar de Russische taal en keerde daarna terug naar uw huis in Bogotá. Uw interesse in Rusland, de taal en de cultuur zorgde ervoor dat u zich kandidaat stelde voor studies in Oost-Europa. U werd uiteindelijk toegelaten op de faculteit menswetenschappen, studierichting kunstwetenschappen, aan de universiteit van Moskou. De kleine twee jaar tussen uw verhuizen naar Rusland spendeerde u in Bogotá. Uzelf beschreef het als rollercoaster jaren. U kwam uit de kast bij uw familie. Iets wat voornamelijk bij uw vader, die in het leger werkzaam is, niet in goede aarde viel. Ook uw moeder had het moeilijk met uw geaardheid. Ze zou u zelfs naar een conversie-therapie gestuurd hebben. Enkel uw jongere broer, uw oma en uw collega's hadden hier geen problemen mee. U woonde tijdens deze twee jaar ook een drietal maanden bij uw toenmalige Colombiaanse partner Jason. Wanneer Jason verhuisde naar de Verenigde Staten ging u terug wonen bij uw ouders.

Doorheen uw jeugd verklaarde u ook trauma's opgelopen te hebben door uw ouders die fysiek agressief konden zijn. U haalde ook een eenmalige verkrachting aan door een onbekende persoon die u online leerde kennen. Desondanks het feit dat u werk had, collega's had die u steunden en met wie u af en toe een stapje in de wereld ging zetten, voelde u zich niet uzelf in Colombia en droomde u ervan het land te verlaten. U spaarde voor uw terugkeer naar Rusland en eens uw studie daar ging aanvangen verhuisde u in september 2018 terug naar daar. U verbleef in Moskou tot augustus 2022.

U hield van uw leven in Rusland. U had een entourage van vrienden die u steunde in uw verdere ontwikkeling. U kwam hier ook voor een tweede keer uit de kast, deze keer onder uw drag queen alter ego 'Katarina Akrapovich'. Desondanks was het leven in Rusland niet gemakkelijk. Het land was nog meer homofoob dan Colombia. U maakte er verschillende zaken mee. Zo werd u uitgescholden, in elkaar geslagen en onterecht gearresteerd omdat u te veel make-up meehad. Wanneer u dreigberichten begon te krijgen van een onbekende homofobe groepering voelde u zich niet meer veilig. Tijdens uw periode in Rusland ontdekte u ook dat u seropositief was. U las online dat u als buitenlander gedepoteerd zult worden wanneer dit aan het licht komt. U besloot dat Rusland geen optie meer voor u was. U heeft enkele vrienden in België wonen en u verliet Rusland, met het vliegtuig, richting België. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 6 augustus 2022 werd u gecontroleerd en vastgehouden door de Federale Politie omdat u geen duidelijk reismotief kon meedelen, u bleek niet in het bezit van de passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw beoogd verblijf bleken noch beschikte u over de nodige toereikende middelen. U vraagt diezelfde dag internationale bescherming in België.

U stelt niet terug te kunnen naar Colombia omdat u er niets meer hebt en omdat u denkt dat uw familie u niet zal aanvaarden, niet alleen omwille van uw seksuele oriëntatie, maar ook omdat u HIV+ bent. U vreest tevens in Colombia moeilijk aan werk te raken en niet de nodige medische zorgen te krijgen.

Ter staving van uw verzoek legt u een kleine maand later, op 2 september (via mail) en op 5 september 2022, de volgende documenten neer: screenshots Instagram (print), foto kussend met ex-vriend (print), foto's en WhatsApp berichten homofobe bedreigingen in Rusland (origineel), tijdelijke verblijfskaart in Moskou (origineel), screenshot over buitenlanders met HIV in Rusland (kopie), medische papieren HIV (origineel) België + Rusland, arrestatieverhaal (screenshots Instagram story), meerdere artikels aangaande homorechten in Colombia (kopie), puntenlijst Colombia/schoolattest(kopie). Uw raadsheer stuurde na het persoonlijk onderhoud, d.d. 5 september 2022, nog een attest van de centrumpsychooloog in België door (kopie).

Op 5 september 2022 werd u gehoord op het CGVS en op 14 september 2022 werd er besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hier op 27 september 2022 tegen in beroep. Op 3 oktober 2022 werd de genomen weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het CGVS vernietigd. De Raad van Vreemdelingenbewaring (RvV) oordeelde dat er zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens uw HIV positieve besmetting opdrong. De Raad meende dan ook dat de commissaris-generaal geen voldoende onderzoek heeft gevoerd en dat een verwijzing naar Wikipedia-artikels hierbij niet kan volstaan. De Raad stipte tenslotte nog aan dat er een vermoeden van het posttraumatisch stress syndroom en depressie werd vastgesteld door de centrumarts. U gaf bij uw beroep nog enkele aanvullende documenten mee: medische attesten en psychologische attesten van in België (kopie), informatie over discriminatie in Colombia van de LGTB-gemeenschap (artikel, screenshots twitter) en sms berichten tussen u en een persoon van "Le Refuge Bruxelles" (screenshot). Uw dossier werd vervolgens teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u aangeeft dat u kampt met psychologische problemen (zie psychologisch rapport in groene map). In dit door u neergelegde attest wordt aangehaald dat u in augustus 2022 vijf gesprekken heeft gevraagd (en gekregen) met de centrumpsiycholoog, d.d. 08/08/22, 11/08/22, 18/08/2022, 25/08/2022 en 29/08/2022. Uit het verslag blijkt dat u de centrumpsiycholoog vertelde dat u in het verleden traumatische gebeurtenissen meemaakte ten gevolge waarvan u thans lijdt aan nachtmerries en slaapproblemen. Dat u, omwille van uw psychologische toestand niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toont u niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u wel degelijk in staat was en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om op een omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen. Doorheen het gehoor bleek u bij momenten emotioneel te zijn en had u het soms moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS, p. 10, p. 13, p. 17-20). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde naar uw welzijn (CGVS, p. 10 & p. 17). U werd voorts gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS, p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde affirmatief (CGVS, p. 21). Tijdens uw beroepsprocedure legde u nog een medisch attest en twee psychologische attesten neer. Uit het medisch attest, dd. 23 september 2022, valt op te maken dat er een diagnose gesteld is geweest van een **vermoeden** van post traumatisch stresssyndroom en depressie. Uit de psychologische attesten, dd. 5 en 21 september 2022, valt te lezen dat u nog steeds kampt met slapeloosheid, depressie en oplopende emoties door hetgeen u meemaakte in Rusland en Colombia. Tevens valt hierin terug te vinden dat u sinds uw zestiende aan automutilatie doet en zelfmoord heeft proberen plegen na het overlijden van uw oma in 2020. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand het normale procedureverloop, waaronder met name het verloop van uw persoonlijk onderhoud, op negatieve wijze zou hebben beïnvloed. De attesten verwijzen naar uw vrees ten aanzien van Colombia en Rusland omwille van uw geaardheid en HIV besmetting maar spreken zich verder niet uit over mogelijke redenen waarom u niet op een volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan het standaard procedureverloop. Zoals hierboven reeds aangehaald kan worden toegevoegd dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud perfect capabel bleek om alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Uit niets bleek dat uw psychologische toestand dermate was dat de interactie in het kader van uw persoonlijke onderhoud in het gedrang is gekomen, of dat de betrouwbaarheid van de verkregen informatie in dit verband in het gedrang zou zijn. Noch kan worden ingezien op welke wijze de door u aangebrachte medische en psychologische stavingsstukken überhaupt een valabele verschoningsgrond kunnen vormen voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid dat in casu kan worden vastgesteld (zie infra). Wat betreft de automutilatie sinds uw zestien jaar en uw zelfmoordpoging in 2020 dient nog opgemerkt te worden dat deze zaken op zich niet betwist worden. Dienaangaande dient echter benadrukt te worden dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische en/of psychologische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde een terugkeer naar Colombia te vrezen daar u er niets meer heeft. Noch een huis noch werk. Daarboven vreest u geen toegang tot de medische bijstand voor uw Hiv-besmetting te krijgen in Colombia. U heeft er geen medische verzekering en kan er ook niet meer aan het werk doordat u een HIV- test zal moeten doen. U vreest ook familiale en sociale afkeuring (CGVS, p. 3 & p. 17). Niet enkel omwille van uw seksuele oriëntatie, alsook omwille van uw seropositiviteit.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

*Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.*

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient dan ook, zoals eerder reeds vermeld, na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Colombia. Dat u slachtoffer was van homofobe aanvallen en incidenten in Rusland (CGVS, p. 15) wordt vooralsnog niet betwist,

doch deze feiten zijn in casu niet relevant daar ten aanzien van u, een Colombiaanse staatsburger, enkel moet worden nagegaan of er sprake is van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een terugkeer naar Colombia en niet naar Rusland.

Wat betreft uw angst om terug te keren naar Colombia omdat u er 'niets' meer heeft (CGVS, p. 17) ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia (als homoseksuele man) geen normaal leven zou kunnen uitbouwen omdat u er 'niets' meer heeft. Zo toonde uw verleden aan dat, desondanks uw verklaringen geen thuis meer te hebben in Colombia, u steeds welkom was in uw ouderlijk huis. Wanneer u terugkeerde van uw eerste periode in Rusland woonde u bij terugkomst in Colombia gewoon weer thuis (CGVS, p. 14). Ook nadat u uit de kast bent gekomen bij uw ouders -die dit geen positief nieuws achtten- mocht u zonder meer thuis blijven wonen (CGVS, p. 20). U ging ook een drietal maanden bij uw Colombiaanse vriend wonen. Een relatie waarvan uw ouders op de hoogte waren. Wanneer u en Jason uit elkaar gingen en hij verhuisde naar de Verenigde Staten mocht u opnieuw ook weer thuis komen wonen (CGVS, p. 11).

Zo de band met uw vader verkilde nadat u uit de kast kwam – zo zouden u en uw vader buiten een smalltalk geen gesprek meer voeren (CGVS, p. 20)- bleek u echter wel nog duidelijk de steun van andere familie- en sociale netwerken te hebben. Uw kleine broer, die ook bij jullie thuis woonde, heeft nooit een probleem gemaakt van uw geaardheid. U heeft een heel nauwe band met hem (CGVS, p. 13). Ook uw oma, die in tussentijd weliswaar overleden is, bleek hier in wezen nooit enig probleem van gemaakt te hebben. Sterker nog, zij sprong voor u in de bres wanneer u nog eens ruzie had met uw ouders hieromtrent (CGVS, p. 14). U kon eveneens terugvallen op uw collega's waar u zich aanvaardde voelde. Onder hun zaten er andere homoseksuelen met wie u in uw vrije tijd ook een stapje ging zetten in de club area van Bogotá (CGVS, p. 14). Voorgaande relaties lijken dan ook gekenmerkt te zijn door wederzijdse steun.

Waar u verklaarde indertijd verplicht een conversie-therapie te hebben moeten volgen van uw moeder bleek echter dat u hier zelf na enkele sessies mee besloot te stoppen. Aanvankelijk had u excuses waarom u niet meer wou gaan naar deze 'therapie-sessies', later stopte u er gewoon mee. U was openlijk ongelukkig over deze sessies.

Wanneer u besloot niet meer te gaan bleek uw moeder teleurgesteld maar liet zij u ook dienaangaande verder met rust (CGVS, p. 13). Blijkt bovendien dat los van het feit uw ouders uw geaardheid niet steunen u wel nog steeds tot op heden degelijk contact heeft met hen. Zo heeft u frequent contact met uw moeder en ongeveer maandelijks contact met uw vader (CGVS, p. 8-9). Het onderwerp van uw geaardheid wordt niet meer aangesneden maar de klassieke vragen hoe het met u gaat en hoe uw studies vorderen worden wel gesteld (CGVS, p. 9). U vertelde dat uw ouders en uw broer u samen hebben afgezet aan de luchthaven wanneer u Colombia voor een tweede keer verlaten heeft. Tijdens dit afscheidsmoment was uw moeder emotioneel en wou ze niet wenen. U verklaarde hierbij dat u diep van binnen weet dat zij enorm veel van u houdt (CGVS, p. 20). U verklaarde uit uzelf dat, desondanks alles, u ook van hun houdt (CGVS, p. 9). Het zal niet verbazen dat de combinatie van al het voorgaande alles behalve een dermate gebroken familiale relatie aantoonde tussen u en uw ouders.

Wat betreft uw vrees om moeilijk aan werk te raken moet in beschouwing worden genomen dat u hooggeschoold bent en dat u tijdens uw studies nagenoeg altijd aan het werk bent geweest (CGVS, p. 7). U bent bovendien meertalig, u spreekt Spaans, Engels en Russisch wat u een extra bonus oplevert op de arbeidsmarkt (Verklaring DVZ, vragen 11,12). Daarenboven had u in Colombia een sociaal leven. Zo deed u af en toe tripjes naar Medellín waar u een vriendin ging bezoeken (CGVS, p. 14) en zoals eerder vermeld zette u soms een stapje in de wereld. U blijkt ook een succesvol date leven gehad te hebben. Zo zat u op de app 'Tinder' en vond u er ook uw toenmalige vriend Jason (CGVS, p. 11) met wie u vervolgens drie maanden in een appartement, dicht bij uw werk, woonde. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen.

Wat betreft de context waarin u leefde in Colombia dient gewezen te worden op het feit dat u niet overtuigend overkomt in het beeld dat u schetste van uw familie en milieu als zijnde zeer conservatief, homofoob en xenofob (CGVS, p. 6). Het is immers weinig aannemelijk dat u in dat geval wel de vrijheid had te gaan studeren in het buitenland (en dan nog eens Rusland, een land dat minstens geografisch ver verwijderd is van Colombia en het Latijns-Amerikaanse continent), werken in de stad, tijdelijk elders te gaan wonen in Bogotá met uw toenmalige vriend en terug te kunnen keren naar huis, te mogen

reizen, uit te gaan, enzovoort. Het vermoeden bestaat dan ook dat u een beeld poogt te schetsen van een conservatief en strikt milieu dat echter niet strookt met de realiteit.

Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Wat betreft uw angst om terug te keren naar Colombia omwille van uw HIV- besmetting dient het volgende opgemerkt te worden. Zo verklaarde u geen medische verzekering meer te hebben sinds u naar Rusland gegaan bent en daardoor vreest u geen behandeling te krijgen in Colombia. Het zal immers moeilijk zijn aan een verzekering te raken gezien u geen werk heeft, de medicatie voor HIV-patiënten is immers wel beschikbaar in Colombia maar niet alle verzekeringen dekken de kosten ervan (CGVS, p. 16, 17). Dat dit zo is staat u met geen enkel begin van bewijs. U verklaarde tevens in Colombia geen werk meer te zullen vinden omdat u een medische test hiervoor zal moeten afleggen, waaruit zou blijken dat u HIV- positief bent en waardoor werknemers u niet zouden aannemen. Ook hier baseert u zich op blote beweringen en veronderstellingen die u geenszins weet te staven (CGVS, p. 17). U bent dan ook niet in staat om uw blote beweringen omtrent het voor u ontbreken van gepaste medicatie in Colombia enigszins in concreto aan te tonen.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt verder dat met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg discriminatie kan optreden. Dit blijkt echter vooral het geval te zijn bij transgenders en Venezolaanse migranten zonder papieren. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken. Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbod handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv. Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-persoon die lijden aan hiv.

Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het jeugdtrauma dat u gekregen heeft door het slachtoffer te zijn geweest van de verkrachting van een oude onbekende man die u online leerde kennen en de fysieke mishandelingen van uw ouders, dient het CGVS het volgende op te werpen (CGVS, p. 18). Allereerst moet worden vastgesteld dat u in wezen zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, alsook vormt dit niet de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Hoe betreurenswaardig ook, dit incident blijkt een eenmalige gebeurtenis te betreffen die zich afspeelde op uw zestien jaar. Wat om en bij al een kleine tien jaar geleden is. Er kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijk feit zich in de toekomst in Colombia nog zou kunnen voordoen. Wat betreft het gegeven dat uw ouders u sloegen in het verleden verklaarde u zelf dat dit hun manier van opvoeden was, niet meer niet minder (CGVS, p. 18-19). Ook deze feiten betreurt het CGVS doch deze problemen zijn van louter intrafamiliale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven dient ook in casu te worden aangehaald dat nationale bescherming in wezen primeert op internationale bescherming. Colombia telt verscheidene mogelijkheden waar slachtoffers van seksueel en familiaal geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook wordt er opgetreden door de nationale autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u door voornoemde feiten jeugdtrauma's ontwikkeld heeft wil het CGVS niet onmiddellijk betwisten, deze volstaan echter niet om te spreken van een nood om internationale bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat in de mate dat u verwijst naar een zekere vorm van sociale afkeuring (CGVS, p. 18) die u zou kunnen ervaren bij een terugkeer naar Colombia, zeker gezien het feit u nu seropositief bent, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor ook stoelt op loutere vermoedens die u geenszins weet te staven. U legde dan wel een artikel voor van een homoseksuele jongen, die vermoord is in Colombia omwille van zijn geaardheid, u sloeg er niet in om in concreto aan te tonen dat uzelf ditzelfde lot te wachten staat. Uw verklaringen ontbreken enige vorm van concrete aanwijzingen die uw beweerde vrees kunnen ondersteunen. Verder dan een potentiële angst die u koestert voor een sociale en/of familiale afkeuring komen uw verklaringen niet (CGVS, p. 18). U maakte zelf nog niets hieromtrent mee noch komt u verder dan het uiten van loutere hypothesen. Uw loutere hypothetische vrees voor dergelijke zaken is dan ook te algemeen en ook onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofdte als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van afkeuring ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De hypothetische vrees die u hieromtrent aanhaalde kan niet gekwalificeerd worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non. De ernst van deze sociale en familiale afkeuring wordt ten slotte duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat u na uw eerste periode in Rusland er vrijwillig voor koos terug te keren naar Colombia alvorens opnieuw Colombia te verlaten. Het hoeft weinig betoog dat deze vaststelling ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees relativeert.

Ten slotte kunnen er ook bedenkingen worden gemaakt bij uw vrijwillige keuze om naar Rusland te verhuizen om er te wonen en te studeren. U benoemt Rusland immers zelf als een van de meest homofobe landen van Europa (CGVS, p.6). U geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u het land al wat te kennen en er een toenmalige partner gehad te hebben (CGVS, p. 15). Deze verklaring doet echter de wenkbrouwen fronsen gezien u Colombia en het conservatief homofob milieu zogezegd reeds vreesde, waarom u er dan voor koos om naar een land te gaan dat een nog strengere homofobe cultuur kent is minstens bevreemdend te noemen en wijst er op dat u zelfredzaam genoeg bent om u te kunnen handhaven wanneer u in lastiger vaarwater terechtkomt.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat u bij DVZ verklaarde een activist voor LGBT-rechten te zijn geweest in Rusland (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3). Wanneer op het CGVS gepeild werd naar dit activisme blijkt dat u hiermee bedoelt dat u lid bent van de LGBT-community; dat u wilt dat de rechten van deze community gerespecteerd worden en dat uw manier om actief te zijn eruit bestond als drag queen Katarina een keer in een club te performen en voor de rest in uw slaapkamer (CGVS, p.6). Er is geen enkele reden om aan te nemen dat u omwille van deze activiteiten nood heeft aan internationale bescherming.

De ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees wordt bijkomend ondermijnd door het feit dat u zich allerminst spontaan heeft aangeboden bij de luchtvaartpolitie te Zaventem om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, iets wat men redelijkerwijze kan verwachten van een verzoeker om internationale bescherming van zodra die zich in een land bevindt waar zijn of haar leven niet langer in gevaar is.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Wat betreft de screenshots van uw Instagram en de foto kussend met uw ex-vriend valt er niets uit af te leiden. Hier bent u afgebeeld als uw dragqueen alter ego en ziet het CGVS u kussen met uw ex-vriend, niets meer niets minder. Dat u homoseksueel bent en een dragqueen alter ego heeft werd nooit betwist.

Uw verblijfsvergunning uit Rusland toont uw woongegevens daar aan. Uw medische documenten bewijzen dat u seropositief bent. Al de voorgaande zaken worden evenmin betwist. Uw psychologisch attest toont aan dat u in België bij de psycholoog van het centrum waar u verblijft bent geweest. Hoewel u zich goed voelt wanneer u met de psycholoog kunt spreken dient volledigheidshalve vastgesteld te worden dat u verklaarde in Colombia nooit bij een psycholoog geweest te zijn, u geloofde immers niet in psychologen (CGVS, p.19). U bent met andere woorden niet bij machte aan te tonen dat u in Colombia niet de nodige psychologische zorgen kunt krijgen.

De foto's van uzelf in de gevangenis van Rusland en de uitgeprinte story van uw Instagram wanneer u gearresteerd werd hebben betrekking op uw periode in Rusland. Ook het screenshot aangaande de deportatie van seropositieve personen uit Rusland heeft betrekking op het Russisch beleid. Zoals reeds supra besproken wordt uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Colombia.

Tijdens uw beroepsprocedure legde u ook nog meerder artikels en retweets neer over homorechten in Colombia en discriminatie van mensen in Colombia die HIV positief zijn. U gaf ook aanvullende informatie mee over discriminatie in Colombia van de LGTB-gemeenschap. Deze stukken tonen echter ook niet meer aan dan dat en kunnen geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw persoonlijke vrees bij een terugkeer. U brengt met deze stukken geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie want hiermee maakt u immers enkel melding van de algemene situatie in Colombia hieromtrent.

U legde ten slotte nog screenshots voor die een conversatie aantonen tussen u en een persoon die werk voor "Le Refuge Bruxelles". Dit toont aan dat u voor uw aankomst in België verblijf heeft proberen regelen via deze organisatie, niets meer niets minder.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cqvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker wijst er op dat het CGVS lijkt te bevestigen dat LGTB-personen, die lijden aan HIV, in de praktijk worden gediscrimineerd. Hij citeert uit het artikel van *International Journal of Environmental Research and Public Health*, waaruit volgens hem blijkt dat ondanks het feit dat het regelgevend kader

met betrekking tot HIV/aids in Colombia adequaat is en de fundamentele rechten van de getroffen personen garandeert, de mensenrechten en fundamentele vrijheden van HIV-positieve mensen nog steeds geschonden worden. Er zijn volgens hem verschillende artikelen die een geheel ander beeld geven van discriminatie ten opzichte van personen die besmet zijn met HIV. Ten eerste citeert hij hierbij een artikel dat betrekking heeft op Venezolaanse vrouwelijke migranten in Colombia met HIV, om hieruit af te leiden dat dezelfde vorm van geweld ten opzichte van Colombiaanse personen met HIV geenszins uit te sluiten is. Ten tweede kaart hij aan dat vormen van geweld tegen mensen met HIV onbestraft blijven aangezien de politie in vele gevallen nauw verweven is met criminelen en verwijt hij de commissaris-generaal niet te zijn ingegaan op voormelde gewelddaden, hoewel zij blijken uit publiek toegankelijke informatie. Ten derde stelt hij dat, waar het CGVS motiveert dat de discriminatie beperkt zou zijn tot migranten of transgenders, er niet aan voorbijgegaan mag worden dat hij actief is als *drag queen*, waardoor hij heel dicht aanleunt bij de transgender gemeenschap en heel zichtbaar zal zijn in de Colombiaanse maatschappij. Hij citeert vervolgens nog uit landeninformatie waaruit blijkt dat LGTB-personen met HIV tijdens de pandemie vaker het slachtoffer zijn geweest van discriminatie en geweld dan de algemene LGBT-bevolking, dat de dood van een transgendervrouw in Bogotá het gevolg was van het feit dat zij niet overgebracht werd naar het ziekenhuis en dat 14% van de homo of biseksuele mannen met HIV en 31% van de transgender vrouwen met HIV geen ziektekostenverzekering hadden. Vervolgens citeert hij uit een artikel, waarin gesteld wordt dat artikel 55 van Decreet 1543 van 1997 bepaalt dat de daden van mensen met HIV, waarbij zij dit niet bekendmaken aan hun seksuele partner en/of arts, of die een risico inhouden anderen te besmetten, zoals het doneren van bloed, sperma, organen enz., gerapporteerd kunnen worden voor onderzoek naar mogelijke strafbare feiten.

Dat de LGTB gemeenschap wel degelijk gediscrimineerd wordt, blijkt volgens hem uit de COI Focus, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en die aankaart dat het progressieve wettelijke kader aangaande LGTB in de praktijk dode letter blijft. Uit diverse landeninformatie blijkt volgens hem ook dat er sprake is van discriminatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia. Dat zijn vrees niet louter hypothetisch is, blijkt uit het gegeven dat hij een man kende die vermoord werd door een groep homofobe mensen. De voormelde COI Focus bevestigt verder dat slachtoffers van vervolging wegens hun seksuele geaardheid in de praktijk geen enkele bescherming van de overheid krijgen. Ook de stelling van het CGVS dat LGBT's geen slachtoffer worden van politiek geweld, wordt tegengesproken door diezelfde COI Focus. Hij verwijst naar een arrest van de Raad waarin geoordeeld werd dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context. In die zin wijst hij erop dat hij homoseksueel is en openlijk actief is op sociale media als *drag queen*, waardoor hij zichtbaarder is voor de conservatieve en homofobe bevolking. Hij wijst er ook op dat hij melding maakte van het feit dat hij twee maal het slachtoffer is geworden van fysiek geweld, hij onterecht werd gearresteerd omdat hij make-up meehad en hij doodsberichten ontving van homofobe mensen, reden waarom hij zijn land uiteindelijk is ontvlucht. Daarnaast stelt hij de discriminatie van de LGTB-gemeenschap aan de kaak. Hij benadrukt dat hij wel degelijk openlijk streefde naar betere rechten voor de LGTB-gemeenschap door bijvoorbeeld kritiek te uiten op de Russische homofobie, wat hem opnieuw zichtbaarder maakt. Zijn besmetting met HIV is een bijkomende factor die het risico op discriminatie vergroot. Hij voegt nog toe dat Bogotá, waaruit hij afkomstig is, één van de meest gewelddadige streken is wanneer het gaat om geweld tegen de LGBT-gemeenschap. Hij verwijt de commissaris-generaal met voorgaande elementen geen rekening gehouden te hebben. Hij wijst erop dat hij zich pas openlijk heeft ontwikkeld als homoseksueel en travestiet tijdens zijn verblijf in Rusland, waardoor die nieuwe gegevens wel degelijk in rekening moeten worden gebracht. Bovendien werd hij ook voorafgaand aan zijn vertrek naar Rusland gediscrimineerd in Colombia omwille van zijn geaardheid, waaromtrent niets te lezen staat in de bestreden beslissing. Hij legt uit dat hij als kind fysiek geslagen werd door zijn vader, waaromtrent ten onrechte wordt geoordeeld dat dit een louter intra-familiaal conflict betreft. Het loutere feit dat hij zelf besloot om de conversiesessies te beëindigen, betekent niet dat hij niet gestigmatiseerd werd. Door de pesterijen vanwege zijn geaardheid moest hij overstappen op afstandsonderwijs, wat ook steun vindt in algemene informatie. Daarnaast werd hij het slachtoffer van seksueel geweld, wat in verband staat met zijn homoseksuele geaardheid, zijn leven overhoop heeft gehaald en hem nog steeds blijft achtervolgen.

Hij geeft verder aan de problemen omwille van zijn geaardheid niet meer te kunnen dragen. Het psychologisch attest toont aan dat hij opgevolgd moest worden in het gesloten centrum. Na zijn verhoor is hij ook overgegaan tot zelfverminking en heeft hij ook zelfmoordgedachten. Die mentale schade vindt zijn oorsprong niet alleen in Rusland, maar ook in de discriminatie die hij ondergaan heeft in Colombia. Hij heeft de mogelijkheid daarom ook gegrepen om te gaan studeren in het buitenland, om zo te ontsnappen aan de verstikkende omgeving in zijn eigen land. Het is voor hem onduidelijk wat de commissaris-generaal wenst te bereiken met de stelling dat het ongeloofwaardig is dat hij ervoor zou

hebben gekozen om te reizen naar Rusland, één van de meest homofobe landen. De afwijzing door zijn ouders is één van de oorzaken van zijn huidige gezondheidstoestand. Het gegeven dat hij nog telefonisch contact onderhoudt met zijn ouders, betekent volgens hem niet dat hij nog kan terugvallen op hun steun bij terugkeer. Zij zouden hem intussen zelfs volledig hebben afgewezen in een bericht van 26 augustus. Zijn oma is ondertussen overleden en zijn broer zou hem niet kunnen beschermen tegen geweld. Dat hij vanuit Rusland eens terugkeerde naar Colombia is volgens hem evenmin dienstig nu hij zich pas daarna heeft geuit en zijn vader pas nadien overging tot geweld wat dan ook de reden vormde waarom hij zijn land is ontvlucht. Het is niet omdat hij intelligent is dat hij niet kan worden erkend als vluchteling. De commissaris-generaal heeft volgens hem niet aangetoond dat hij daadwerkelijk in staat zal zijn om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien in Colombia omdat hij een ziekte heeft die een impact heeft op zijn dagelijkse welzijn. Omdat hij niet wordt beschermd tegen discriminatie, meent hij dat hij niet kan terugkeren naar Colombia.

Daarnaast vreest hij gediscrimineerd te zullen worden omwille van zijn HIV besmetting, wat verband houdt met zijn homoseksuele geaardheid. De weigering om de vereiste medische zorgen toe te dienen, kan ook vallen onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Omdat hij pas besmet geraakte met HIV in Rusland en nadien niet meer terugkeerde naar Colombia, kan het hem niet verweten worden geen concrete incidenten uit Colombia te kunnen voorleggen. Verwijzend naar landeninformatie stelt hij dat personen met HIV wel degelijk het slachtoffer worden van systematische discriminatie. Hij wijst erop dat verzekeringen weigeren om medische kosten te betalen en werkgevers een attest vragen opdat potentiële werknemers niet besmet zouden zijn met HIV, waardoor er enkel alternatieve jobs mogelijk zijn die door zijn aangetaste immuunsysteem moeilijk uit te oefenen zijn. Hij meent dat die discriminatie het hem onmogelijk maakt om zijn medische verzorging te krijgen en te betalen.

Ten slotte wijst hij erop dat hij een asielaanvraag heeft ingediend toen hij nog in de luchthaven was, dat hij reeds contact had opgenomen met een Belgische vluchtelingenorganisatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Rusland en dat hij de intentie had om zich bij aankomst op het Belgische grondgebied te informeren bij een vluchtelingenorganisatie om te kijken welke stappen hij kon ondernemen om bescherming te verkrijgen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Aanvullende psychologische attesten;
- Correspondentie met vluchtelingenorganisatie;
- Aanvullende informatie over discriminatie in Colombia van de LGBT-gemeenschap.

3.2. Op 7 juni 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Een aanvullend psychologisch attest ter staving van de impact van zijn seksuele geaardheid, zijn gezondheidstoestand en de discriminatie hierdoor op zijn mentale gezondheidstoestand;
- Een attest van deelname aan een Belgische vereniging van de LGTB -gemeenschap.

3.3. Op 1 augustus 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan volgend nieuw stuk, waarvan hij de weblink vermeldt:

- COI Focus Colombia : seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023.

3.4. Op 7 augustus 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Aanvullende correspondentie tussen verzoeker en zijn moeder.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedure noden

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat er in hoofde van verzoeker, die aangeeft te kampen met psychologische problemen en hiervan ook stukken neerlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, psychologisch rapport) geen sprake is van bijzondere procedurele noden. In de bestreden beslissing werd op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u aangeeft dat u kampt met psychologische problemen (zie psychologisch rapport in groene map). In dit door u neergelegde attest wordt aangehaald dat u in augustus 2022 vijf gesprekken heeft gevraagd (en gekregen) met de centrumpsychooloog, d.d. 08/08/22, 11/08/22, 18/08/2022, 25/08/2022 en 29/08/2022. Uit het verslag blijkt dat u de centrumpsychooloog vertelde dat u in het verleden traumatische gebeurtenissen meemaakte ten gevolge waarvan u thans lijdt aan nachtmerries en slaapproblemen. Dat u, omwille van*

uw psychologische toestand niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toont u niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u wel degelijk in staat was en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om op een omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen. Doorheen het gehoor bleek u bij momenten emotioneel te zijn en had u het soms moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS, p. 10, p. 13, p. 17-20). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde naar uw welzijn (CGVS, p. 10 & p. 17). U werd voorts gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS, p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde affirmatief (CGVS, p. 21). Tijdens uw beroepsprocedure legde u nog een medisch attest en twee psychologische attesten neer. Uit het medisch attest, dd. 23 september 2022, valt op te maken dat er een diagnose gesteld is geweest van een **vermoeden** van post traumatisch stresssyndroom en depressie. Uit de psychologische attesten, dd. 5 en 21 september 2022, valt te lezen dat u nog steeds kampt met slapeloosheid, depressie en oplopende emoties door hetgeen u meemaakte in Rusland en Colombia. Tevens valt hierin terug te vinden dat u sinds uw zestiende aan automutilatie doet en zelfmoord heeft proberen plegen na het overlijden van uw oma in 2020. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand het normale procedureverloop, waaronder met name het verloop van uw persoonlijk onderhoud, op negatieve wijze zou hebben beïnvloed. De attesten verwijzen naar uw vrees ten aanzien van Colombia en Rusland omwille van uw geaardheid en HIV besmetting maar spreken zich verder niet uit over mogelijke redenen waarom u niet op een volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan het standaard procedureverloop. Zoals hierboven reeds aangehaald kan worden toegevoegd dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud perfect capabel bleek om alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Uit niets bleek dat uw psychologische toestand dermate was dat de interactie in het kader van uw persoonlijke onderhoud in het gedrang is gekomen, of dat de betrouwbaarheid van de verkregen informatie in dit verband in het gedrang zou zijn. Noch kan worden ingezien op welke wijze de door u aangebrachte medische en psychologische stavingsstukken überhaupt een valabele verschoningsgrond kunnen vormen voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid dat in casu kan worden vastgesteld (zie infra). Wat betreft de automutilatie sinds uw zestien jaar en uw zelfmoordpoging in 2020 dient nog opgemerkt te worden dat deze zaken op zich niet betwist worden. Dienaangaande dient echter benadrukt te worden dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische en/of psychologische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Uit het verzoekschrift kan bovendien niet blijken dat verzoeker het niet eens is met voorgaande beoordeling.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekers asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat hij er niets meer heeft en omdat zijn familie hem niet zal aanvaarden, niet alleen omwille van zijn seksuele oriëntatie, maar ook omdat hij HIV positief is. Hij vreest in Colombia moeilijk aan werk te geraken en er niet de nodige medische zorgen te krijgen.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia, wat niet in twijfel wordt getrokken, is niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling nu uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders blijkt dat (a) Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika behoort en dat (b) wie zich bedreigd voelt door gender gerelateerd geweld zich kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten;

II) Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid evenmin *in concreto* aannemelijk, wat blijkt uit volgende vaststellingen:

(A) Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een dermate gebroken familiale relatie tussen hem en zijn ouders nu hij (i) steeds welkom was in zijn ouderlijk huis ook nadat hij uit de kast was gekomen, hij een drietal maanden bij zijn Colombiaanse vriend is gaan wonen, waarna hij wederom thuis mocht gaan wonen; (ii) openlijk ongelukkig kon zijn over de verplichting van het volgen van conversie-therapie en

hiermee ook mee kon stoppen; (iii) zijn ouders hem hebben afgezet aan de luchthaven en zijn moeder bij het afscheid heel erg emotioneel was; (iv) verzoeker verklaarde ook van zijn familie te houden.

(B) Verzoeker toont niet aan moeilijk aan werk te kunnen geraken nu hij (i) hooggeschoold is; (ii) tijdens zijn studies nagenoeg altijd aan het werk is geweest;

(C) Verzoeker beschikte over een sociaal leven in Colombia nu hij (i) af en toe tripjes deed naar Medellín waar hij een vriendin ging bezoeken; (ii) af en toe een stapje in de wereld zette; (iii) een succesvol date-leven had.

(D) Verzoeker toont niet aan dat zijn familie en milieu zeer conservatief, homofoob en xenofob zijn nu (i) verzoeker de vrijheid had om te gaan studeren in Rusland; (ii) verzoeker kon werken in de stad; (iii) hij in de mogelijkheid was om tijdelijk ergens te gaan wonen in Bogotá met zijn toenmalige vriend om vervolgens terug te keren naar huis; (iv) hij in de mogelijkheid was om te reizen en uit te gaan.

III) Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij HIV positief is niet *in concreto* aannemelijk nu (a) hij zich beperkt tot het uiten van blote beweringen, waar hij stelt dat het moeilijk is om aan een verzekering te raken daar hij geen werk heeft en het moeilijk zal zijn om werk te vinden omdat hij een medische test zal moeten afleggen; (b) uit informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de discriminatie die kan optreden vooral het geval lijkt te zijn bij transgenders en Venezolaanse migranten zonder papieren, dat uit wetenschappelijk onderzoek gepubliceerd in september 2022 blijkt dat (i) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar er desondanks toch discriminatie kan optreden en (ii) artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met HIV verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten, in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk werd verklaard en (iii) er niets vermeld wordt over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met HIV; (c) het jaarrapport van *Colombia Diversa* uit 2022, dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, evenmin iets vermeldt over LBT personen die lijden aan HIV; (d) verzoeker zich voor de door hem aangehaalde medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

IV) De door verzoeker vermelde feiten waardoor hij jeugdtrauma's heeft ontwikkeld, zijnde de verkrachting door een oude man en de mishandelingen door zijn ouders, volstaan niet om te spreken van een nood aan internationale bescherming omdat (a) dit niet de redenen vormen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten; (b) de verkrachting een eenmalige gebeurtenis is, die tien jaar geleden plaatsvond en er niet kan ingezien worden waarom dit in de toekomst zich nog zou voordoen; (c) de handelingen van zijn ouders volgens verzoeker hun manier van opvoeden was, niet meer niet minder; (d) uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er verschillende mogelijkheden zijn waar slachtoffers van seksueel en familiaal geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand en er opgetreden wordt door nationale autoriteiten.

V) De zekere vorm van sociale afkeuring (a) is gestoeld op loutere vermoedens en op een artikel waarvan verzoeker niet aantoont dat hem hetzelfde lot zou staan te wachten; (b) is zeker geen *a priori* vaststaand gegeven voor alle openlijk homoseksuelen; (c) en de ernst ervan wordt duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker na zijn eerste periode in Rusland er vrijwillig voor koos om terug te keren naar Colombia alvorens Colombia opnieuw te verlaten.

VI) Er kunnen bedenkingen worden gemaakt bij verzoekers vrijwillige keuze om naar Rusland te verhuizen om er te wonen en te studeren nu verzoeker Rusland zelf benoemt als één van de meest homofobe landen van Europa, wat erop wijst dat hij zelfredzaam genoeg is om zich te handhaven wanneer hij in lastiger vaarwater terecht komt.

VII) Er is geen enkele reden om aan te nemen dat hij omwille van zijn activiteiten als lid van de LGBT community in Rusland en waarbij hij als *drag queen* K. een keer in een club optrad en voor de rest in zijn slaapkamer, nood heeft aan internationale bescherming.

4.4.3. Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken. Dat hij lijdt aan HIV evenmin.

4.4.3.1. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing alsook in zijn aanvullende nota terecht op dat uit de informatie waarnaar hij verwijst, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 (AD CGVS, landeninformatie, "stuk 1 na vernietiging"; weblink vermeld in de aanvullende nota) niet blijkt dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo dient te worden gewezen op het bestaan in Colombia van een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (*United States Department of State, USDOS*) bestaan er geen

wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er, wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie, grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo *Colombia Diversa* een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19-pandemie, dient erop te worden gewezen dat de ngo *Colombia Diversa* in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional*, zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd, in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers, het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar Mobile Anti-Riot Squad (*Escuadrón Móvil Antidisturbios, ESMAD*) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-personen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes, en vier met mannen waaronder een homoseksueel. *In casu* dient de Raad te benadrukken dat verzoeker zijn hele leven in Bogotá heeft gewoond, waar aldus volgens voormelde informatie, een lagere graad van geweld wegens discriminatie heerst in vergelijking met andere gebieden.

De Raad acht het verder relevant dat, niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, uit de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift, die verzoeker omschrijft als 'aanvullende informatie over discriminatie in Colombia van de LGBT-gemeenschap' kunnen hier geen ander licht op werpen. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt is dezelfde als, of ligt in lijn met, de informatie waarop voormelde COI Focus is gebaseerd.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.4.3.2. Verzoeker dient aldus *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd.

Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij zijn geaardheid in Colombia verborgen diende te houden, maar eerder dat hij zijn geaardheid in zekere mate openlijk beleefde. Verzoeker verklaarde immers dat hij nog altijd kon inwonen bij zijn ouders nadat hij uit de kast was gekomen (NPO, p. 6), dat hij een zeer goede relatie onderhoudt met zijn broer ook nadat hij te weten kwam dat verzoeker homoseksueel is (NPO, p. 10), een goede relatie had met zijn oma die tevens op de hoogte was van zijn geaardheid (NPO, p. 13) en dat hij collega's en zelfs "gay-collega's" had waarmee hij kon uitgaan (NPO, p. 12). Hij preciseerde hierbij dat hij op zijn werk zichzelf kon zijn (NPO, p. 14). Daarnaast heeft verzoeker in Bogotá ook kunnen werken in 2018 en 2019 en dit nadat hij uit de kast was gekomen (NPO, p. 7). Hij heeft een officiële relatie gehad in Colombia na 2018 en is zelfs 2 à 3 maanden gaan inwonen bij zijn laatste vriend (NPO, p. 11). Ook na de samenwoning met zijn vriend, namen verzoekers ouders hem terug in huis (NPO, p. 11). Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat verzoeker zijn geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven in Colombia, meer bepaald in de stad Bogotá en dat hij in zijn beleving ervan niet in zijn fundamentele rechten is aangetast. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat verzoeker ook op jonge leeftijd de vrijheid had om tijdens de schooluren te dansen en aan ritmisch turnen te doen (NPO, p. 7).

Bovendien stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers voorstelling van de feiten zeer eigenaardig is waar hij enerzijds voorhoudt dat hij in Rusland eindelijk de vrijheid had om te doen wat hij wilde, terwijl hij anderzijds aangeeft dat Rusland één van de meest homofobe landen in Europa is (NPO, p. 6). De commissaris-generaal geeft hierbij ook op goede gronden aan dat voorgaande getuigt van een grote mate van zelfredzaamheid in hoofde van verzoeker, wat eveneens een relevant element is bij de beoordeling van zijn vermeende vrees. Dat verzoeker dan vervolgens, ondanks het feit dat hij zijn familie als conservatief, katholiek, xenofob en homofob beschouwd, toch vanuit Rusland naar Colombia terugkeerde om aan zijn ouders openlijk te zeggen dat hij homoseksueel is (NPO, p. 6), doet verder de wenkbrauwen fronsen en ten stelligste afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste profiel van zijn ouders. Ook het gegeven dat zijn ouders hem toestonden om te gaan studeren in Rusland en hem hierbij financierden (NPO, p. 12) staat haaks op het door hem geschetste profiel van zijn ouders. Dat hij door zijn naaste omgeving zou zijn uitgesloten omwille van zijn geaardheid, blijkt aldus evenmin. De bij aanvullende nota gevoegde schermafbeeldingen van Whatsappberichten zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd; met name kan de identiteit van de sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en kunnen zij aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Colombia. Dat u slachtoffer was van homofobe aanvallen en incidenten in Rusland (CGVS, p. 15) wordt vooralsnog niet betwist, doch deze feiten zijn in casu niet relevant daar ten aanzien van u, een Colombiaanse staatsburger, enkel moet worden nagegaan of er sprake is van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een terugkeer naar Colombia en niet naar Rusland.*

Wat betreft uw angst om terug te keren naar Colombia omdat u er 'niets' meer heeft (CGVS, p. 17) ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia (als homoseksuele man) geen normaal leven zou kunnen uitbouwen omdat u er 'niets' meer heeft. Zo toonde uw verleden aan dat, desondanks uw verklaringen geen thuis meer te hebben in Colombia, u steeds welkom was in uw ouderlijk huis. Wanneer u terugkeerde van uw eerste periode in Rusland woonde u bij terugkomst in Colombia gewoon weer thuis (CGVS, p. 14). Ook nadat u uit de kast bent gekomen bij uw ouders -die dit geen positief nieuws achtten- mocht u zonder meer thuis blijven wonen (CGVS, p. 20). U ging ook een drietal maanden bij uw Colombiaanse vriend wonen. Een relatie waarvan uw ouders op de hoogte waren. Wanneer u en Jason uit elkaar gingen en hij verhuisde naar de Verenigde Staten mocht u opnieuw ook weer thuis komen wonen (CGVS, p. 11).

Zo de band met uw vader verkilde nadat u uit de kast kwam – zo zouden u en uw vader buiten een smalltalk geen gesprek meer voeren (CGVS, p. 20)- bleek u echter wel nog duidelijk de steun van andere familie- en sociale netwerken te hebben. Uw kleine broer, die ook bij jullie thuis woonde, heeft nooit een probleem gemaakt van uw geaardheid. U heeft een heel nauwe band met hem (CGVS, p. 13). Ook uw oma, die in tussentijd weliswaar overleden is, bleek hierin wezen nooit enig probleem van gemaakt te hebben. Sterker nog, zij sprong voor u in de bres wanneer u nog eens ruzie had met uw ouders hieromtrent (CGVS, p. 14). U kon eveneens terugvallen op uw collega's waar u zich aanvaard voelde. Onder hun zaten er andere homoseksuelen met wie u in uw vrije tijd ook een stapje ging zetten

in de club area van Bogotá (CGVS, p. 14). Voorgaande relaties lijken dan ook gekenmerkt te zijn door wederzijdse steun.

Waar u verklaarde indertijd verplicht een conversie-therapie te hebben moeten volgen van uw moeder bleek echter dat u hier zelf na enkele sessies mee besloot te stoppen. Aanvankelijk had u excuses waarom u niet meer wou gaan naar deze 'therapie-sessies', later stopte u er gewoon mee. U was openlijk ongelukkig over deze sessies.

Wanneer u besloot niet meer te gaan bleek uw moeder teleurgesteld maar liet zij u ook dienaangaande verder met rust (CGVS, p. 13). Blijkt bovendien dat los van het feit uw ouders uw geaardheid niet steunen u wel nog steeds tot op heden degelijk contact heeft met hen. Zo heeft u frequent contact met uw moeder en ongeveer maandelijks contact met uw vader (CGVS, p. 8-9). Het onderwerp van uw geaardheid wordt niet meer aangesneden maar de klassieke vragen hoe het met u gaat en hoe uw studies vorderen worden wel gesteld (CGVS, p. 9). U vertelde dat uw ouders en uw broer u samen hebben afgezet aan de luchthaven wanneer u Colombia voor een tweede keer verlaten heeft. Tijdens dit afscheidsmoment was uw moeder emotioneel en wou ze niet wenen. U verklaarde hierbij dat u diep van binnen weet dat zij enorm veel van u houdt (CGVS, p. 20). U verklaarde uit uzelf dat, desondanks alles, u ook van hun houdt (CGVS, p. 9). Het zal niet verbazen dat de combinatie van al het voorgaande alles behalve een dermate gebroken familiale relatie aantoonst tussen u en uw ouders.

Wat betreft uw vrees om moeilijk aan werk te raken moet in beschouwing worden genomen dat u hooggeschoold bent en dat u tijdens uw studies nagenoeg altijd aan het werk bent geweest (CGVS, p. 7). U bent bovendien meertalig, u spreekt Spaans, Engels en Russisch wat u een extra bonus oplevert op de arbeidsmarkt (Verklaring DVZ, vragen 11,12). Daarenboven had u in Colombia een sociaal leven. Zo deed u af en toe tripjes naar Medellín waar u een vriendin ging bezoeken (CGVS, p. 14) en zoals eerder vermeld zette u soms een stapje in de wereld. U blijkt ook een succesvol date leven gehad te hebben. Zo zat u op de app 'Tinder' en vond u er ook uw toenmalige vriend Jason (CGVS, p. 11) met wie u vervolgens drie maanden in een appartement, dicht bij uw werk, woonde. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen.

Wat betreft de context waarin u leefde in Colombia dient gewezen te worden op het feit dat u niet overtuigend overkomt in het beeld dat u schetste van uw familie en milieu als zijnde zeer conservatief, homofoob en xenofob (CGVS, p. 6). Het is immers weinig aannemelijk dat u in dat geval wel de vrijheid had te gaan studeren in het buitenland (en dan nog eens Rusland, een land dat minstens geografisch ver verwijderd is van Colombia en het Latijns-Amerikaanse continent), werken in de stad, tijdelijk elders te gaan wonen in Bogotá met uw toenmalige vriend en terug te kunnen keren naar huis, te mogen reizen, uit te gaan, enzovoort. Het vermoeden bestaat dan ook dat u een beeld poogt te schetsen van een conservatief en strikt milieu dat echter niet strookt met de realiteit.

Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen." Verzoeker, die in zijn verzoekschrift in essentie volhardt in zijn verklaringen, slaagt er niet in voorgaande motieven te ontkrachten.

4.4.3.3. Verzoekers situatie wordt echter niet alleen gekenmerkt door zijn seksuele geaardheid maar ook door zijn medische situatie. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker HIV positief is en dat hij gediagnosticeerd werd in december 2021 toen hij zich nog in Rusland bevond. Dat hij HIV positief is wordt, zoals reeds *supra* aangestipt, niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker houdt in essentie voor dat hij omwille van zijn HIV aandoening bij terugkeer naar Colombia gediscrimineerd zal worden en de nodige medische zorgen zal worden ontzegd.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

Uit de COI Focus *Colombia Seksuele minderheden en transgenders* van 16 februari 2023 blijkt dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals reeds *supra* aangekaart bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er in de praktijk weliswaar sprake blijkt te zijn van gevallen van discriminatie inzake het recht op gezondheidszorgen, wat niet alleen blijkt uit het door verzoeker aangehaalde artikel in het verzoekschrift omtrent Venezolaanse vrouwelijke migranten in

Colombia met HIV (p. 6-9 van het verzoekschrift), uit een artikel van “IHhdas Truncasas” (p. 10 verzoekschrift) en uit het artikel “invisible, isolated, and ignored (...)”, p. 11-12 verzoekschrift), maar ook in de COI Focus Colombia Seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, waarin wordt aangekaart dat er discriminatie kan optreden en dit vooral het geval lijkt te zijn bij transgenders, waarbij twee voorbeelden worden gegeven. Hoewel verzoeker meent dat voormeld artikel geciteerd op p. 6-9 van zijn verzoekschrift, dat toegespitst is op de Venezolaanse vrouwelijke migranten in Colombia met HIV ook toepassing lijkt te vinden op Colombiaanse personen besmet met HIV, dient te worden vastgesteld dat dit hoegenaamd niet te lezen staat in het desbetreffende artikel en dat dergelijke bewering evenmin steun vindt in voormelde COI Focus van 16 februari 2023 (zie verder *infra*). Onder het hoofdstuk “introdunctie”, wordt duidelijk het kader uiteengezet van het desbetreffende artikel en wordt gepreciseerd dat het onderzoek 1) tracht te begrijpen hoe geweld samenhangt met het aantal nieuw gerapporteerde gevallen van hiv/aids bij vrouwen in Colombiaanse gemeenten; en 2) tracht te beschrijven hoe sociaal geweld een invloed heeft op hiv-risico, -behandeling en -preventie bij Venezolaanse migranten- en vluchtelingenvrouwen die migreren en zich opnieuw vestigen in Colombia. M.b.t. de citaten uit “IHhdas Truncasas” en het artikel “Invisible, Isolated and Ignored” stelt de Raad nog vast dat hierin niet wordt opgenomen wanneer de vormen van discriminatie werden vastgesteld wat nochtans van belang is rekening houdend met het (reeds *supra* aangehaalde) Colombiaanse wettelijke kader en uitspraken van het Colombiaanse Grondwettelijk Hof, nu dit in 2021 en 2022 niet alleen heeft geoordeeld dat er sprake was van een schending van fundamentele rechten en beval om maatregelen te nemen ten voordele van de desbetreffende slachtoffers die seropositief zijn, maar tevens heeft geoordeeld dat specifieke bestraffing van Hiv-besmetting ongrondwettelijk is (waarvan verzoeker overigens zelf een artikel citeert op p. 12 van het verzoekschrift).

Waar verzoeker aankaart dat hij omwille van zijn HIV geen recht zal hebben op medische zorgen, stelt de Raad vast dat specifiek, voor wat betreft het recht op behandeling tegen Hiv, de COI Focus van 16 februari 2023 op uitgebreide wijze stelt wat volgt:

Volgens de meest recente cijfers van eind 2022 leven er in Colombia ongeveer 134.636 mensen met hiv, waarvan 77,41 % mannen, voornamelijk binnen de leeftijdscategorie van 25 tot 34 jaar. De meeste gedetecteerde gevallen zijn geconcentreerd in Bogotá, Antioquia en Valle del Cauca. Het Global Fund to Fight Aids, Tuberculosis en Malaria schat dat eind 2022 ongeveer 40.000 mensen in Colombia niet weten dat zij besmet zijn met hiv. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken.

Colombia heeft de op drie na hoogste aantal personen besmet met hiv/aids van alle Latijns-Amerikaanse landen en wetenschappelijk onderzoek van januari 2021 toont aan dat het aantal vastgestelde gevallen toeneemt. Ondanks deze stijging bleef het aids-sterftecijfer de laatste jaren stabiel. Volgens de onderzoekers hebben alle Colombianen en legale migranten toegang tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk. De recente immigratiestroom van Venezolanen draagt ook bij aan de uitbreiding van de hiv-epidemie in Colombia. Gezien de ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem in Venezuela, migreren Venezolanen met hiv naar Colombia op zoek naar behandeling. Hoewel immigranten met permanente verblijfsvergunningen volledige toegang hebben tot het gezondheidszorgsysteem, inclusief gratis ART, heeft de massale toestroom van Venezolanen in Colombia geleid tot een overbelasting van het systeem waardoor er veel vertragingen worden gemeld.

De toegang tot gezondheidszorg voor Venezolanen zonder verblijfsstatus werd initieel ook beperkt tot een enge definitie van spoedhulp wat de toegang tot ART bemoeilijkte. In 2021 oordeelde het Grondwettelijk Hof van Colombia dat ART essentieel is voor het overleven van een hiv-patiënt, ongeacht de migratiestatus, en dat de noodzakelijke diensten steeds moeten worden toegekend.

Het rapport van het USDOS van maart 2022 geeft aan dat er meldingen waren van maatschappelijk geweld of van discriminatie ten aanzien van personen die lijden aan hiv/aids. In een overheidssurvey uit 2015, dat wordt aangehaald door USDOS, geeft 78 % van de personen met hiv of aids aan discriminatie te ondervinden. Het rapport vermeldt echter niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren.

Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die USDOS, door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in

de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken. De onderzoekers besluiten:

“The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights.”

Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard.¹⁶⁷ Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv.

Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-persoon die lijden aan hiv.

Op 28 september 2021 werd het rapport HIVdas Truncadas voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-persoon die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze personen. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie.”

Aldus blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) . Het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie; (d) Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, niets vermeldt over LGBT-persoon die lijden aan hiv. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift op p. 6 eveneens uit een artikel van *International Journal of Environmental Research and Public Health* waarin te lezen staat dat ondanks het feit dat het wetgevend kader m.b.t.. HIV/aids in Colombia adequaat is en de fundamentele rechten beschermt, mensen besmet met het virus, nog steeds blootgesteld worden aan vormen van discriminatie. Voormeld artikel ligt aldus in het dezelfde lijn van de bevindingen zoals te lezen staan in voormelde COI Focus, die door de commissaris-generaal ook mede in rekening werd gebracht

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van personen met HIV, kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia, die lijdt aan HIV, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat homoseksuelen met HIV anders behandeld worden vindt geen steun in de meest recente landeninformatie die voorligt.

De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: “Wat betreft uw angst om terug te keren naar Colombia omwille van uw HIV- besmetting dient het volgende opgemerkt te worden. Zo verklaarde u geen medische verzekering meer te hebben sinds u naar Rusland gegaan bent en daardoor vreest u geen behandeling te krijgen in Colombia. Het zal immers moeilijk zijn aan een verzekering te raken gezien u geen werk heeft, de medicatie voor HIV-patiënten is immers wel beschikbaar in Colombia maar niet alle verzekeringen dekken de kosten ervan (CGVS, p. 16, 17). Dat dit zo is staat u met geen enkel begin van bewijs. U verklaarde tevens in Colombia geen werk meer te zullen vinden omdat u een medische test hiervoor zal moeten afleggen, waaruit zou blijken dat u HIV-positief bent en waardoor werknemers u niet zouden aannemen. Ook hier baseert u zich op blote beweringen en veronderstellingen die u geenszins weet te staven (CGVS, p. 17). U bent dan ook niet in staat om uw blote beweringen omtrent het voor u ontbreken van gepaste medicatie in Colombia enigszins in concreto aan te tonen.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt verder dat met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg discriminatie kan optreden. Dit blijkt echter vooral het geval te zijn bij transgenders en Venezolaanse migranten zonder papieren. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken. Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbod handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv. Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-persoon die lijden aan hiv.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal ook op goede gronden motiveert dat *“de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”*

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn Hiv-besmetting als homoseksueel.

4.4.3.4. De Raad stelt vervolgens samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker, gevraagd naar zijn activiteiten als *drag queen*, uitlegde dat hij slechts één keer heeft deelgenomen aan een show in Rusland en dat hij dit voor de rest in zijn slaapkamer doet. Hoewel hij aangaf dat hij zichzelf ziet als activist, werd dit al snel genuanceerd door zijn daaropvolgende uitleg namelijk dat hij deel uitmaakt van de LGBTQ-gemeenschap en dat iedereen die daarin zit wenst dat zijn/haar rechten gerespecteerd worden. (NPO, p. 6) Zoals terecht wordt geoordeeld door de commissaris-generaal, wordt niet aangetoond dat verzoeker omwille van voorgaande nood zou hebben aan internationale bescherming. Voorgaande vindt ook steun in het door verzoeker neergelegde stuk 6, gevoegd bij zijn aanvullende nota, waarmee hij aantoont dat hij ook in België lid is van een LGBTQ-vereniging in Luik, niet meer, niet minder. Enige vorm van activisme kan ook hieruit niet worden afgeleid. Dat verzoeker als *drag queen* eigenlijk beschouwd moet worden als een transgender, wordt op geen enkele wijze onderbouwd en vindt allerminst steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Bovendien kan uit de meest recente COI Focus van 16 februari 2023 geenszins worden afgeleid dat zijn activiteiten als *drag queen* hem zouden blootstellen aan een risico op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, nu erop wordt gewezen dat Colombia een aantal belangrijke mijlpalen heeft bereikt op het gebied van politieke en andere vormen van vertegenwoordiging van seksuele minderheden in de samenleving die de zichtbaarheid en acceptatie van deze personen hebben vergroot. Bovendien dient erop te worden gewezen dat er in Colombia verschillende kleinere LGBT-verenigingen bestaan en zich voornamelijk focussen op de sociale en culturele bijdragen van de gemeenschap en er daarnaast ook grotere organisaties bestaan die op een bredere variëteit aan onderwerpen werken en proberen toe te zien op de uitvoering van de progressieve wetten ten aanzien van de gemeenschap. De groeperingen kunnen in principe vrij opereren. De bekendste organisaties zijn *Colombia Diversa* en *Caribe Afirmativo* en werken rond de rechten en problemen van seksuele minderheden. Waar hij nog aangeeft dat hij zich ook op sociale media out als *drag queen*, stelt de Raad vast dat er geen enkele informatie voorhanden is waaruit blijkt dat hij in die hoedanigheid nood zou hebben aan internationale bescherming te meer nu hij blijkens de hem gevoegde foto spotte met Rusland terwijl de nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Colombia. Verzoeker brengt geen informatie bij die hierover anders doet oordelen.

4.4.3.5. Gelet op de uiteenzetting *supra* en de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet overtuigend overkomen m.b.t. het beeld dat hij schetste van zijn familie en milieu als zijnde zeer conservatief,

homofob en xenofob en gelet op het feit dat hij zich in deze louter beperkt tot een vermoeden, dat hij zou blootgesteld worden aan een zekere vorm van sociale uitsluiting bij terugkeer naar Colombia, maakt hij wederom niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een nood aan internationale bescherming, zoals ook door de commissaris-generaal op goede gronden werd gemotiveerd als volgt: *“Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat in de mate dat u verwijst naar een zekere vorm van sociale afkeuring (CGVS, p. 18) die u zou kunnen ervaren bij een terugkeer naar Colombia, zeker gezien het feit u nu seropositief bent, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor ook stoelt op loutere vermoedens die u geenszins weet te staven. U legde dan wel een artikel voor van een homoseksuele jongen, die vermoord is in Colombia omwille van zijn geaardheid, u sloeg er niet in om in concreto aan te tonen dat uzelf ditzelfde lot te wachten staat. Uw verklaringen ontbreken enige vorm van concrete aanwijzingen die uw beweerde vrees kunnen ondersteunen. Verder dan een potentiële angst die u koestert voor een sociale en/of familiale afkeuring komen uw verklaringen niet (CGVS, p. 18). U maakte zelf nog niets hieromtrent mee noch komt u verder dan het uiten van loutere hypothesen. Uw loutere hypothetische vrees voor dergelijke zaken is dan ook te algemeen en ook onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van afkeuring ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De hypothetische vrees die u hieromtrent aanhaalde kan niet gekwalificeerd worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non. De ernst van deze sociale en familiale afkeuring wordt ten slotte duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat u na uw eerste periode in Rusland er vrijwillig voor koos terug te keren naar Colombia alvorens opnieuw Colombia te verlaten. Het hoeft weinig betoog dat deze vaststelling ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees relativeert.”*

4.4.3.6. Verzoeker, die in het verzoekschrift uiteenzet dat hij als kind niet durfde uit te komen voor zijn geaardheid en na zijn verkrachting geen hulp durfde te vragen, komt in wezen niet verder dan zijn asielmotieven te herhalen en slaagt er hiermee hoegenaamd niet in de volgende motieven, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden, te weerleggen: *“Met betrekking tot het jeugdtrauma dat u gekregen heeft door het slachtoffer te zijn geweest van de verkrachting van een oude onbekende man die u online leerde kennen en de fysieke mishandelingen van uw ouders, dient het CGVS het volgende op te werpen (CGVS, p. 18). Allereerst moet worden vastgesteld dat u in wezen zelf geen vrees aanhaalt ingevolge deze gebeurtenissen, alsook vormt dit niet de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Hoe betreurenswaardig ook, dit incident blijkt een eenmalige gebeurtenis te betreffen die zich afspeelde op uw zestien jaar. Wat om en bij al een kleine tien jaar geleden is. Er kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijk feit zich in de toekomst in Colombia nog zou kunnen voordoen. Wat betreft het gegeven dat uw ouders u sloegen in het verleden verklaarde u zelf dat dit hun manier van opvoeden was, niet meer niet minder (CGVS, p. 18-19). Ook deze feiten betreurt het CGVS doch deze problemen zijn van louter intrafamiliale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven dient ook in casu te worden aangehaald dat nationale bescherming in wezen primeert op internationale bescherming. Colombia telt verscheidene mogelijkheden waar slachtoffers van seksueel en familiaal geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook wordt er opgetreden door de nationale autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u door voornoemde feiten jeugdtrauma's ontwikkeld heeft wil het CGVS niet onmiddellijk betwisten, deze volstaan echter niet om te spreken van een nood om internationale bescherming.”*

4.4.4. Waar hij tenslotte nog wijst op zijn psychologische verslagen (stuk 3 bij verzoekschrift 'aanvullende psychologische attesten'; stuk 6 bij de aanvullende nota 'aanvullend psychologisch attest') waaruit blijkt dat verzoeker vertelt over zijn traumatische ervaringen, over zijn seksuele oriëntatie en over het feit dat hij niet geaccepteerd wordt door zijn familie, ex-partners in Colombia en in Rusland omwille van zijn homoseksualiteit en omwille van wie hij is, stelt de Raad vast dat voormelde verslagen niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen zijn verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hierbij herinnert de Raad eraan dat, in het geval van een psychologisch rapport, de

psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven. Zoals blijkt uit de inhoud van de verslagen, zijn deze *in casu* ook gebaseerd op de gezegden van verzoeker. Bovendien wordt in het meest recente verslag gevoegd bij het verzoekschrift gesteld dat het slechts gaat om een *“vermoeden van posttraumatisch stress syndroom en depressie ikv trauma's ikv geaardheid”* en dat voor het *“bevestigen (van de) diagnose eventueel evaluatie nodig (is) van specialisme in de psychiatrie”*. Een dergelijk psychiatrisch verslag ligt niet voor nu verzoeker bij aanvullende nota slechts een psychologisch verslag voegt (stuk 6), waarin opnieuw melding wordt gemaakt van een psychologische pathologie, zonder wederom uitsluitel te kunnen geven over de specifieke oorzaak ervan.

Dat verzoeker psychologische opvolging nodig heeft, betekent niet dat hij, in weerwil van wat *supra* reeds werd toegelicht, alsnog nood heeft aan internationale bescherming en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen.

Gelet op wat *supra* reeds werd uiteengezet omtrent verzoekers verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

4.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Waar verzoeker zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat hij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormelde wetsebepalingen niet aannemelijk maakt.

4.5.2. In zoverre verzoeker zich beroept op de slechte humanitaire situatie en meer bepaald de gezondheidszorg in Colombia om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker wijst op het gebrek aan adequate behandeling bij terugkeer naar zijn herkomstland, dient hij zich dus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wijst de Raad er nog op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gepreciseerd dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* en dat het Hof van Justitie er tevens belang aan hecht dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 33 en 35).

Hieruit volgt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk, noch kan dit blijken uit de informatie zoals die blijkt uit het rechtsplegingsdossier, dat de Colombiaanse autoriteiten of hulpverleners hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Zoals reeds gebleken is uit de uiteenzetting *supra* hebben alle Colombianen toegang tot antiretrovirale therapie (ART) (COI Focus *Colombia: seksuele minderheden en transgenders* van 16 februari 2023, p. 29). Hoewel deze toegang onder druk komt te staan omwille van de recente immigratiestroom van Venezolanen en er daardoor vertragingen worden gemeld, wordt er geenszins gewag gemaakt van enige "intentionele weigering van het toekennen van de nodige zorgen of begeleiding".

Met betrekking tot verzoekers medische problemen, concludeert de Raad dat zijn bevoegdheid in het kader van de onderhavige procedure beperkt is tot de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken, noch door verzoeker wordt aangevoerd, dat hem op intentionele wijze de toegang tot medische verzorging werd geweigerd voor zijn vertrek uit Colombia of zal worden geweigerd bij terugkeer ernaar.

4.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar de COI Focus *"Colombia Veiligheidssituatie"* van 27 september 2022 en naar de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, waarvan de weblinks worden weergegeven, het volgende overwogen: "Zowel uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus *Colombia: veiligheidssituatie* van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De Raad concludeert aldus samen met de commissaris-generaal dat burgers in Colombia actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig door de protection officer werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de overige middelen wordt niet aangetoond. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO